

Марії Фіглюс

I

Ведмедиця йде на ножа,
Хребет іде поламати,
Рятуючи ведмежа, —
Бо то — мати.

I в тобі вона є.
Хижа та ведмедиця, —
Чи ти — молодиця,
Чи пригасло око твоє.

Та коли у дочках землі
Є роджати потреба,
Є чорнота плідна ріллі,
То є й синява неба.

Не лише зродити на світ,
А так зростити дитину,
Щоб найбільший був заповіт
«Будь людиною, сину».

У слабких жіночих руках —
Родини, роди й народи:
Що мати сіє, те родить,
В роках живе і віках.

I про матір, звану Марія

І єдину із множини,
Є глагол, що сім'я жони
Знеголовить в лотові змія.

Тож лише добірне зерно,
Лише добре — дитині, —
Хай в ланах під повинню сині
Золоте шумує вино!

II

Всесила. Про Силу сил
Горить і движить вселенна —
В безоднях — сила-силенна! —
Гудуть вихори світил.

Розумна, творча істота, —
Хай послухає в ній темнота,
Коли світло рубнуло: «ні!»

А третє сім'я — вона,
З правре́мен кременю жизна,
З Пракия — наша отчизна,
Родина наша одна.

Боффало, 1965

Текст наводиться за збірником « [Олекса Стефанович. Зібрані твори](#) ». Фрагменти II.
Добірка упорядника.
